

کلید نجات دشت‌های ایران

کارشناس ارشد حوزه منابع آبی با تأکید بر ضرورت احیای تعادل بوم شناختی دشت‌های کشور گفت: استفاده از ظرفیت‌های مغفول قوانین و مشارکت دادن بهره‌برداران در مدیریت منابع آب، می‌تواند راهکاری برای مهار برداشت بی‌رویه از آبخوان هاو کاهش بحران‌های زیست‌محیطی باشد. «آب» از دیرباز موضوع مهمی برای ایران بوده است چراکه کشورمان در کمربند خشک و نیمه‌خشک جهان واقع شده است. منابع آبی محدود در کنار گرمایش زمین و تغییرات اقلیمی که خشکسالی‌های متوالی را در پی داشته است، اهمیت استفاده درست از منابع آبی را دوچندان کرده است و به گفته یک کارشناس ارشد منابع آبی جلب همکاری جوامع محلی از سویی و توجه به اثرات محیط زیستی و فنی اجرای پروژه‌های آبی جدید لازم است مورد توجه قرار گیرد.
داریوش مختاری در گفت‌وگو با ایسنا با اشاره به تأثیر مشارکت بهره‌برداران در پایداری منابع آب اظهار کرد: پیش از گسترش مداخلات سازه‌ای دولت و توسعه فناوری پمپاژ آب، مدیریت منابع آب در بسیاری از مناطق ایران بر پایه همکاری جوامع محلی، نظام‌های سنتی حق آبه‌داری و مسئولیت‌پذیری بهره‌برداران انجام می‌شد؛ الگویی که نشان می‌دهد حفاظت از منابع آب بدون مشارکت مردم امکان‌پذیر نیست. وی با بیان اینکه تغییر الگوی مدیریت آب و گسترش بهره‌برداری از منابع زیرزمینی، فشار بر آبخوان‌ها را افزایش داده است، افزود: توسعه شبکه‌های آبیاری بدون توجه کافی به ظرفیت منابع آب و صدور گسترده مجوزهای بهره‌برداری از چاه‌ها، ضرورت بازنگری در سیاست‌های آبی و تقویت مسئولیت‌پذیری بهره‌برداران را دوچندان کرده است. این کارشناس ارشد حوزه منابع آبی با اشاره به پیامدهای توسعه شبکه‌های آبیاری بدون کنترل تقاضاگفت: شبکه آبیاری دالکی و شبانکاره در دشتستان استان بوشهر نمونه‌ای از این وضعیت است؛ جایی که باافزوده شدن چند میلیون اصله نخل به محدوده شبکه، نخل‌های پیشین با فقر آبی و نخل‌های جدید با محدودیت آب مواجه شدند و کیفیت خرما به شدت افت کرد. مختاری همچنین با اشاره به شبکه آبیاری سد درودزن اظهار کرد: این شبکه برای آبیاری کمتر از ۴۲ هزار هکتار طراحی شده بود اما در پی افزایش تقاضاهای بهره‌برداران، گستره آن به حدود ۹۰ هزار هکتار رسید؛ توسعه‌ای که علاوه بر افزایش تقاضای آب، هزینه‌های بهره‌برداری و نگهداری شبکه را نیز افزایش می‌دهد.

توسعه زیرساخت‌های آبی

وی با تأکید بر اینکه توسعه زیرساخت‌های آبی باید متناسب با ظرفیت طبیعی حوضه‌های آبریز باشد، افزود: اگر در برنامه ریزی‌های آبی، محدودیت منابع آب و ملاحظات محیط زیستی در اولویت قرار نگیرد، توسعه شبکه‌ها و افزایش سطح زیرکشت می‌تواند به تشدید ناترازی منابع آب و تخریب بیشتر محیط زیست منجر شود. این کارشناس حوزه منابع آبی با اشاره به صدور مجوز برای حدود یک میلیون حلقه چاه آب کشاورزی در کشور گفت: در شرایط کنونی، برخی بهره‌برداران پروانه چاه را به منزله حق دائمی برداشت آب تلقی می‌کنند، درحالی‌که بهره‌برداری از منابع آب زیرزمینی باید با محدودیت‌های طبیعی و ضرورت حفاظت از منابع برای نسل‌های آینده سازگار باشد. مختاری ادامه داد: دولت برای بازگرداندن تعادل به دشت‌های کشور باید از یکسو هزینه‌های فزاینده توسعه و نگهداری سازه‌های آبی را مدیریت کند و از سوی دیگر، سازوکارهای مؤثری برای کاهش برداشت از آبخوان‌ها، کنترل مصرف آب کشاورزی و جلوگیری از بارگذاری بیشتر بر منابع محدود آب به اجرا درآورد. وی با تأکید بر نقش تشکل‌های بهره‌برداران در اجرای سیاست‌های حفاظتی اظهار کرد: دولت به‌تنهایی نمی‌تواند همه ابعاد اجتماعی، اقتصادی و محلی مدیریت آب را سامان دهد بنابراین مشارکت سازمان یافته بهره‌برداران در قالب تعاونی‌ها و تشکل‌های مرتبط می‌تواند به اجرای مؤثرتر سیاست‌های کاهش مصرف و حفاظت از منابع آب کمک کند.

توزیع عادلانه آب

این کارشناس ارشد حوزه منابع آبی با اشاره به ماده یک قانون توزیع عادلانه آب گفت: ظرفیت‌های حقوقی این قانون می‌تواند مبنایی برای تقویت مشارکت بهره‌برداران در مدیریت منابع آب باشد. با تدوین سازوکارهای قانونی روشن می‌توان مشارکت مؤثر بهره‌برداران در تشکل‌های مرتبط را در فرایند‌های قانونی تمدید پروانه‌های بهره‌برداری مورد توجه قرار داد البته این اقدامات باید با رعایت حقوق مکتسبه و اصول حقوق عمومی انجام شود. مختاری افزود: مواد ۲۷ و ۲۸ قانون توزیع عادلانه آب نیز با اصلاح و تکمیل ضوابط اجرایی می‌توانند در ساماندهی بهره‌برداری از چاه‌ها و مدیریت منابع آب مورد استفاده قرار گیرند. همچنین بررسی ظرفیت مواد ۱۵۷ و ۱۵۸ قانون مدنی در زمینه حقوق حق آبه‌بران و روابط میان بهره‌برداران بالادست و پایین دست می‌تواند به کاهش تعارضات آبی کمک کند.

«آرمان ملی» از وضعیت جوانان گزارش می‌دهد

زندگی در اتاق انتظار

آرمان ملی: هر بعد از ظهر جوانان در فضای بین بلوک‌های

مسکونی جمع می‌شوند و با هم وقت می‌گذرانند. گاهی این جمع چند نفره تا پاسی از شب ادامه دارد و با اعتراض همسایه‌ها، پراکنده می‌شود. چرا جوانانی که در سن کار و تلاش هستند، نمی‌توانند شغل مورد نظر خود را پیدا کنند؟ برای شناخت وضعیت جوانان، همیشه لازم نیست به آمار ازدواج، نرخ بیکاری یا تعداد متقاضیان مهاجرت نگاه کنیم. گاهی کافی است از چند جوان پرسیم برای پنج سال آینده خود چه برنامه‌ای دارند. پاسخ‌ها ممکن است متفاوت باشد، اما در بسیاری از آنها یک وجه مشترک دیده می‌شود. وجه مشترک اغلب ناتوانی در تصور آینده است و تصمیم‌هایی که زمانی بخشی از مسیر طبیعی زندگی به شمار می‌رفتند، حالا به آینده‌ای نامعلوم موکول شده است. ازدواج، خرید خانه، استقلال از خانواده، ادامه تحصیل، تغییر شغل و حتی انتخاب محل زندگی برای بخشی از جوانان به تصمیم‌هایی تبدیل شده، که نمی‌توان برای آنها زمان مشخصی تعیین کرد. این وضعیت را می‌توان زندگی در اتاق انتظار نامید؛ وضعیتی که در آن فرد نه از زندگی دست کشیده و نه می‌تواند با اطمینان به مرحله بعدی آن قدم بگذارد. او همچنان کار می‌کند، درآمدی به دست می‌آورد، رابطه برقرار می‌کند و برای آینده نقشه می‌کشد، اما مین خواسته‌هایش و امکان تحقق آنها فاصله‌ای وجود دارد که در سال‌های اخیر پیوسته بیشتر شده است.

توانایی مالی

در گذشته هم جوانان با دشواری‌های اقتصادی مواجه بودند و تشکیل خانواده یا خرید خانه برای همه آسان نبود. بنابراین، نمی‌توان هرگونه تأخیر در ازدواج یا استقلال را دیدۀ‌های کاملاً جدید دانست. تفاوت مهم در این است که امروز برای بررسی وضعیت جوانان باید دید هزینه ورود به مراحل مختلف زندگی تا چه اندازه افزایش یافته و درآمد و امنیت شغلی چه نسبتی با این هزینه‌ها پیدا کرده است. اگر بخواهیم سخت‌گیرانه به موضوع نگاه کنیم، صرف نظر از ورود به زندگی، نگارنی و هراس ناشی از گرانی‌های مربوط به زندگی مشترک هم تا حد زیادی مانع محسوب می‌شود. جوانی که روی صندلی و منتظر رسیدن اتوبوس رسیده می‌گوید: «ازدواج؟ من اصلاً به ازدواج فکر نمی‌کنم». او به «آرمان ملی» می‌گوید: «برادر بزرگم با هزار امید، عشق و آرزو ازدواج کرد اما سال بعد همسرش مهریه را راجا گذاشت. الان برادرم تو زندانه، نه دیگه همچین خطری نمی‌کنم». بعد از

چند لحظه سکوت ادامه می‌دهد: «از اون گذشته، الان کی می‌تونه با حقوق بیست تومنی تو تهران خونه اجاره کنه؟ بعد از اجرای مدرسه و شش سالگی نباید بپام بازار و خرید کنم». قبلش مدام یادآوری می‌کردن که الان وقت ازدواجه. حالا ساکت شدن «... جوانی که شاغل است، اما نمی‌تواند برای اجاره مسکن مستقل برنامه‌ریزی کند، با فردی که امکان زندگی مستقل دارد، ولی فلان را انتخاب نمی‌کند، در یک موقعیت قرار ندارد. اولی ممکن است خواسته خود را به دلیل محدودیت منابع کنار بگذارد و دومی بر اساس ترجیحات شخصی تصمیم بگیرد. اگر این دو وضعیت را یکدیگر تفکیک نشوند، تحلیل اجتماعی به مجموعه‌ای از قضاوت‌های کلی درباره نسل جوان تبدیل خواهد شد. مسئله فقط این نیست که جوانان چه می‌خواهند؛ مسئله این است که برای رسیدن به خواسته‌های خود چه امکاناتی در اختیار دارند. وقتی اشتغال به‌تنهایی تضمینی برای تأمین مسکن، پس‌انداز یا برنامه‌ریزی بلندمدت نیست، داشتن شغل نیز لزوماً به معنای برخورداری از امکان استقلال نخواهد بود.

آینده غیرقابل پیش‌بینی

یکی از پیامدهای این وضعیت، تغییر رابطه افراد با زمان است. در شرایطی که آینده قابل پیش‌بینی باشد، می‌توان برای آن برنامه‌ریزی کرد؛ فرد ممکن است چند سال کار کند، پس‌انداز کند و سپس خانه‌ای اجاره کند. ازدواج کند یا مسیر شغلی خود را تغییر دهد، اما وقتی هزینه‌ها پیوسته تغییر می‌کنند، درآمد از آنها عقب می‌ماند و امنیت شغلی تضمین شده نیست، برنامه‌ریزی بلندمدت دشوارتر می‌شود. این درحالی است که سخنگوی دولت قبلاً در شبکه ایکس نوشته بود: «ازدواج، حق جوانان است، نه رویایی دور. دولت متعهد است موانع ازدواج را کاهش دهد و تا تشکیل خانواده‌های پایدار حمایت کند. در روز ازدواج، این بیمان را با مردم تجدید می‌کنیم». اما از زمانی که سخنگوی دولت چنین اظهاراتی را مطرح کرده تا کنون برنامه خاصی از سوی دولت دیده نشده است. هرچند نمی‌توان منکر بود که دولت در طول سال گذشته، درگیر شرایط بسیار دشوار ناشی از جنگ بوده است. اتفاقاً با اضافه شدن شرایط ملتهب به این معادله می‌توان تصور کرد که تصمیم‌های بزرگ به زمان مناسب‌تری موکول می‌شوند؛ زمانی که معلوم نیست چه وقت فرا می‌رسد. جوانی که امروز نمی‌تواند برای اجاره خانه برنامه‌ای پایدار داشته باشد، ممکن است ازدواج را به آینده

گزارش

کشت مجدد شقایق بعد از ۲۰ سال در ایران

گردش مالی ده‌ها میلیاردر دلاری بازار مواد مخدر

دبیرکل اسبق ستاد مبارزه با مواد مخدر با تأکید بر ضرورت اجرای سیاست کشت کنترل شده شقایق برای تأمین مواد اولیه داروهای مورد نیاز کشور، اظهار کرد: موضوع کشت کنترل شده خشخاش یا شقایق الیفرا برای مصارف پزشکی، مسئله‌ای تازه نیست و سابقه تاریخی دارد. اگر امروز قرار است این سیاست دوباره اجرا شود، باید تجربه گذشته، پیامدهای توقف کشت و شرایط جدید کشور را به صورت کارشناسی بررسی کنیم. علی‌هاشمی در گفت‌وگو با ایسنا، با اشاره به اجرای سیاست کشت کنترل شده شقایق برای تأمین مواد اولیه داروهای مورد نیاز کشور، اظهار کرد: هدف از این سیاست، بازگردن مسیر قاچاق یا عادی سازی مصرف مواد مخدر نیست؛ بلکه بحث بر سر ایجاد زنجیره قانونی، شفاف و قابل ردیابی برای تأمین مواد اولیه مورد نیاز صنعت داروسازی است. اگر بخشی از نیاز کشور به مواد اولیه دارویی از طریق کشت کاملاً کنترل شده، با مجوزهای مشخص، سهمیه‌بندی، ردیابی، آزمایش و نظارت چندلایه تأمین شود، می‌توان وابستگی به منابع غیرشفاف و نامطمئن را کاهش داد. در این زمینه، نسخه درست نه رهاسازی و نه انکار واقعیت است؛ بلکه حکمرانی هوشمندانه است. این استاد دانشگاه با تأکید بر اینکه کشت دارویی باید یک زنجیره امنیتی- دارویی کاملاً بسته از بذر تا مرزه، از مرزه تا کارخانه و از کارخانه تا بیمار باشد، گفت: هیچ بخشی از این فرایند نباید از نظارت خارج شود و تولید باید صرفاً در چارچوب مجوزهای دارویی و با رعایت استانداردهای لازم انجام گیرد.

ضرورت نظارت چندلایه بر زنجیره تولید دارو

هاشمی با تأکید بر الزامات اجرایی کشت کنترل شده اظهار کرد: هرگونه کشت برای مصارف دارویی باید با مجوزهای دقیق، تعیین میزان نیاز، سهمیه‌بندی، ثبت و ردیابی محصول و نظارت چندلایه انجام شود. از مرحله تأمین بذر و کشت تا برداشت، انتقال، فرآوری و تولید دارو، باید مشخص باشد که محصول در اختیار چه نهادی قرار دارد و مقصد نهایی آن کجاست. نظارت بر کشت و تولید باید به‌گونه‌ای باشد که امکان انحراف محصول به بازار غیرقانونی به حداقل برسد. همچنین باید مسئولیت دستگاه‌های مختلف، از وزارت جهاد کشاورزی تا وزارت بهداشت و سازمان غذا و دارو، روشن باشد و سازوکار مستقلی برای ارزیابی عملکرد آنها پیش‌بینی شود.

این استاد دانشگاه افزود: در کنار نظارت بر تولید، باید نیاز واقعی کشور به مواد اولیه دارویی نیز به‌طور دقیق برآورد شود تا میزان کشت متناسب با نیاز تأیید شده باشد. همچنین لازم است مشخص شود داروهای تولید شده با چه سازوکاری به مراکز مجاز و بیماران واجد شرایط می‌رسند و چگونه از ورود محصول به شبکه‌های غیرقانونی جلوگیری می‌شود. دبیرکل اسبق ستاد مبارزه با مواد مخدر تأکید کرد: اگر کشت کنترل شده به تأمین داروهای مورد نیاز کشور کمک کند، اما هم‌زمان سازوکارهای نظارتی، پیشگیری، درمان و ارزیابی عملکرد اصلاح نشوند، نمی‌توان انتظار داشت که این اقدام به‌تنهایی بحران مواد مخدر را حل کند. سیاست موفق باید هم‌زمان قاچاق را مهار کند، نیاز دارویی را تأمین کند، تقاضای مصرف را کاهش دهد و از آسیب بیشتر به انسان‌ها جلوگیری کند.

گردش مالی بازار مواد مخدر

هاشمی با اشاره به ابعاد اقتصادی بازار مواد مخدر اظهار کرد: باید توجه داشت که کشت کنترل شده برای تأمین مواد اولیه دارویی، در بستری اجماری می‌شود که شبکه‌های قاچاق و توزیع مواد مخدر در آن منافع مالی گسترده‌ای دارند. در گزارش‌های کارشناسی که طی سال‌های گذشته تهیه کرده‌ایم، ابعاد اقتصادی این بازار و خسارت‌هایی که به کشور وارد می‌کند، مورد بررسی قرار گرفته است. وی ادامه داد: در سال ۱۳۸۳، با همکاری متخصصان و با حمایت سازمان برنامه و بودجه، پژوهشی گسترده درباره خسارت اقتصادی مواد مخدر انجام دادیم بر اساس برآورد‌های این پژوهش، خسارت اقتصادی ناشی از مواد مخدر در آن سال حدود ۱۲ میلیارد دلار بود. این خسارت تنها به مصرف مواد مخدر محدود نمی‌شود؛ بلکه باید هزینه‌های ناشی از ترانزیت، گردش مالی داخلی و بین‌المللی، مقابله با قاچاق، پیامدهای اجتماعی و سایر آسیب‌های مرتبط را نیز در نظر گرفت. ضرورت تأکید مقابله با قاچاق مواد مخدر هزینه‌های سنگینی پرداخته است؛ از جمله اینکه حدود ۴۰۰۰ شهید در این مسیر داشته‌ایم و بیش از ۴۰ هزار عملیات مسلحانه و غیرمسلحانه علیه شبکه‌های قاچاق انجام شده است. به گفته هاشمی و براساس گزارشات سال ۱۳۹۵، گردش مالی بازار مواد مخدر حدود ۳۷ تا ۳۸ میلیارد دلار برآورد شده است. دبیرکل اسبق ستاد مبارزه با مواد مخدر با تأکید بر اینکه منافع اقتصادی شبکه‌های قاچاق می‌تواند اجرای سیاست‌های جدید را با مقاومت مواجه کند، گفت: شبکه‌های سازمان یافته ممکن است در بخش‌های مختلف نفوذ داشته باشند؛ ازاین‌رو، اجرای کشت کنترل شده به اراده جدی، شفافیت، نظارت مستمر و برخورد با هرگونه انحراف از مسیر قانونی نیاز دارد. نباید تصور کرد که با تصویب آیین‌نامه‌ها، همه موانع برطرف می‌شود. وی با تأکید بر اینکه مدیریت مصرف به معنای تسلیم در برابر اعتیاد، قانونی‌کردن قاچاق یا عادی سازی مصرف نیست، درباره موانع احتمالی اجرای این سیاست اظهار کرد: در این زمینه باید یک نبرد دوطرفه مواجیم؛ از یک سو، سیاست‌گذاری برای تأمین قانونی و تحت نظارت مواد اولیه دارویی مطرح است و از سوی دیگر، با بازارهای روبه‌رو هستیم که شبکه‌های مافیایی داخلی، منطقه‌ای و بین‌المللی در آن منافع مالی گسترده‌ای دارند. بنابراین، نباید تصور کرد که اجرای این طرح صرفاً با تصویب چند آیین‌نامه و انجام اقدامات اداری به سرانجام می‌رسد. هاشمی تأکید کرد: مقابله با شبکه‌های بزرگ مواد مخدر، صرفاً با عملیات انتظامی و دستگیری افراد محدود نمی‌شود؛ زیراین شبکه‌ها ممکن است در بخش‌هایی از ساختارهای مختلف نفوذ داشته باشند. بنابراین، مبارزه مؤثر با آنها به اطلاعات دقیق، نظارت مستمر، شناسایی ارتباطات مالی و سازمانی و برخورد با عوامل تسهیل‌کننده فعالیت قاچاقچیان نیاز دارد.

بسیار. کسی که از شغل خود رضایت ندارد، اما نگران ازدست دادن درآمد است، ممکن است سال‌ها در همان موقعیت باقی بماند. فردی که می‌خواهد تحصیل خود را ادامه دهد، ممکن است هزینه‌های زندگی را در اولویت قرار دهد و برنامه آموزشی خود را کنار بگذارد. البته همه این انتخاب‌ها لزوماً به نارضایتی منجر نمی‌شوند و به تعویق انداختن یک تصمیم نیز همیشه نشانه شکست نیست. مسأله زمانی شکل اجتماعی پیدا می‌کند که تعویق، نه نتیجه انتخاب آزادانه، بلکه حاصل محدودیت‌هایی باشد که امکان انتخاب را کاهش می‌دهند.

پناهگاه یا ایستگاه انتظار؟

در این میان، خانواده نقش دوگانه‌ای پیدا می‌کند. از یکسو، حمایت والدین می‌تواند مانع سقوط اقتصادی جوانان شود. زندگی در خانه پدری، کمک مالی خانواده یا استفاده از منابع مشترک، برای بسیاری از جوانان راهی برای کاهش هزینه‌هاست. از سوی دیگر، طولانی شدن وابستگی اقتصادی ممکن است استقلال فردی را دشوار کند و فشار تازه‌ای بر خانواده‌ها وارد آورد؛ به‌ویژه هنگامی که والدین خود با هزینه‌های مسکن، درمان و تأمین آینده دوران سالمندی روبه‌رو هستند. در میدان تر بار فروشنده دلچویانه به پیرمرد موقر می‌گوید: «خدا بچه‌ها تو نگه داره»، اما این جمله درد دل پیرمرد را باز می‌کند و می‌گوید: «من از بچه شانس نداشتم و اگر نه تو سن هفتاد و شش سالگی نباید بپام بازار و خرید کنم». بعد اضافه می‌کند: «مرد گندۀ نزدیک پنجاه سالشه و هنوز تو خونه باباش می‌خوره و می‌خوابه... فروشنده می‌خواهد پیرمرد را آرام کند و می‌گوید: «ای آقا... همه گرفتاریم». پیرمرد می‌گوید: «این گرفتاری نیست، بدشانسیه». البته نمی‌توان ادامه زندگی با والدین را به‌خودی خود نشانه ناتوانی یا شکست دانست. آنچه اهمیت دارد، تفاوت میان هم‌زیستی انتخابی و وابستگی ناخواسته است. اگر جوانی ترجیح می‌دهد در کنار خانواده زندگی کند، این تصمیم می‌تواند کاملاً طبیعی باشد؛ اما اگر استقلال برای او به هدفی دست نیافتنی تبدیل شده باشد، موضوع دیگری در میان است.

جوانان بی‌انگیزه؟

در مواجهه با این وضعیت، یکی از آسان‌ترین واکنش‌ها آن است که جوانان را به نداشتن اراده، مسئولیت‌پذیری یا میل به تشکیل خانواده متهم کنیم. چنین قضاوتی ممکن است بخشی از واقعیتی را نادیده بگیرد؛ رفتار افراد فقط محصول خواسته‌های شخصی نیست، بلکه به امکانات و محدودیت‌های محیطی نیز وابسته است. البته شرایط اقتصادی به‌تنهایی همه تغییرات نسلی را توضیح نمی‌دهد. تحولات فرهنگی، تغییر انتظارات از زندگی مشترک، افزایش اهمیت استقلال فردی و تفاوت در تعریف موفقیت نیز در تصمیم‌های جوانان مؤثرند. از همین رو، نه می‌توان همه تأخیرها را به اقتصاد نسبت داد و نه می‌توان نقش اقتصاد را در محدود شدن انتخاب‌ها نادیده گرفت. اگر قرار است درباره آینده جوانان سخن بگوییم، باید به جای ملامت آنها به خاطر تصمیم‌هایی که نمی‌گیرند، درباره شرایطی پرسید که امکان تصمیم‌گرفتن را از آنها گرفته است. نمی‌توان از نسلی انتظار داشت مسئولیت آینده را بپذیرد، اما ابزار ساختن آن آینده را در اختیارش نگذاشت. جوانی که ازدواج، استقلال، پیشرفت شغلی و حتی رویاهایش را به فردایی نامعلوم حواله می‌دهد، لزوماً از زندگی عقب ننشسته است؛ شاید زندگی چنان پرهزینه شده که دیگر نمی‌تواند به استقبالش برود. مسأله اینجا است که هیچ نسلی نمی‌تواند برای همیشه در انتظار بماند. وقتی امروز جوانان صرف عبور از دشواری‌های امروز می‌شود، فردا دیگر یک فرصت تازه نیست؛ ادامه همان انتظاری است که هر روز طولانی‌تر می‌شود.

دکتر محمد رضا صالحی مطرح کرد

احتمال پیک آنفلوآنزا در آبان

به آموزش خانواده‌های دانش‌آموزان اقدام کنند.

صالحی ادامه داد: دانش‌آموزان مبتلا به عفونت‌های تنفسی و مشکوک به ابتلا به این عفونت‌ها، به مدارس فرستاده نشوند و در خانه استراحت‌کنند. عدم حضور این دانش‌آموزان در مدارس نه تنها سبب تسریع بهبود بیماری می‌شود، بلکه افراد کمتری را نیز آلوده می‌کنند. همچنین استفاده از ماسک، شست‌وشوی دست‌ها، عدم برقراری تماس نزدیک و تهویه مناسب کلاس‌ها بسیار حائز اهمیت است. باز بودن پنجره‌ها برای ورود هوای مطبوع، فاصله میزها در هر کلاس و تعداد دانش‌آموزان در هر میز به نحوی باشد که امکان ایجاد فاصله مناسب و وجود داشته باشد تا عفونت‌های تنفسی در مدارس کمتر گسترش یابد.

رئیس مرکز تحقیقات مقاومت میکروبی دانشگاه علوم پزشکی تهران با بیان اینکه پیش‌بینی می‌کنیم روند رو به افزایش بیشتری از آنفلوآنزا در آبان ماه داشته باشیم، در عین حال نسبت به قدرت بالای واگیری در زیرگونه‌های جدید کرونای امیکرون هشدار داد و بر عایت موارد بهداشتی تأکید کرد.

دکتر محمد رضا صالحی در گفت‌وگو با ایسنا، درباره روند ابتلا به عفونت‌های تنفسی هم‌زمان با فصل سرما و بازگشایی مدارس اظهار کرد: با توجه به شناسایی موارد جدید کووید-۱۹ در شهروبر، روند رو به افزایش ابتلا به کووید-۱۹ در آبان ماه ادامه دارد و مدارس و دانشگاه‌ها پیش‌بینی می‌کردیم.

روند افزایشی ابتلا به کووید-۱۹ دو تا سه هفته گذشته و مراجعات به بیمارستان‌ها را تجربه کرده‌ایم.

این متخصص بیماری‌های عفونی درباره آنفلوآنزا نیز توضیح داد: به نظر می‌رسد که به تدریج با آنفلوآنزای نوع A مواجه شویم. آنفلوآنزای نوع B، شایع‌ترین آنفلوآنزا در فصل تابستان بود که قدرت انتقال بالایی ندارد. انواع آنفلوآنزای نوع A از این قدرت برخوردار هستند که گسترش بیشتری داشته باشند. پیش‌بینی می‌کنیم که روند رو به افزایش آنفلوآنزا در آبان ماه داشته باشیم. براساس تجربه سال‌های گذشته، این احتمال وجود دارد که در اواخر آبان ماه وارد پیک آنفلوآنزا شویم.

او با بیان اینکه راه‌های پیشگیری از بیماری باید مورد توجه قرار گیرد، افزود: